

ΤΟ ΕΛΑΣΤΙΚΟΝ ΤΟΠΙ

“Η

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ

[Δῶρα τοῖς Ἀρχιερεῦσιν]

ΣΟΥ στέλλω τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίου σου,
ἓνα τοπᾶν καὶ μικρὸ καὶ ἐλαστικὸν . . .
μὲ τὸν ὠραῖον τρόπο καὶ ἀσχεῖον σου
νὰ παίξης ὅσῃ τὴν γάτα μὲ τὸν ποντικόν.

Μηχανικῶς διαβάζει τὸ θαγγέλιον σου
καὶ ἔχεις πολὺ γερὴ σὲ τέτοια τὴν καρδιά,
Ἔχεις γλυκεῖα τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ γέλιο σου . . .
μὰ ἔς τὴ ψυχὴ σου βασιλεύει ἀναποδῖα !

Εἶναι τὰ πάντα δι' ἐσὲ συνήθεια
ἀγάπην τοῦ πλησίου, φρᾶσις τερνευτή,
φωνή, ποῦ μπαῖνο - θγαίνει μὲ εὐήθεια
ἀπὸ τὸ ἓνα ἔς τ' ἄλλο τοῦ παππᾶ τ' αὐτί . . .

Καὶ ὅταν ἔς τοῦ ναοῦ τὰ παρασκήνια
τὸ « ἀγαπᾷτ' ἀλλήλους ! » ἀνακράζετε,
« λαμπρὰ — συμψιθυρίζετε — ἐπίνοια, »
μὲ Μεριστοτελοῦς χαρὰ κοάζετε.

Τοῦ σκότους συγγορεύουσι τὰ τάγματα
καὶ καγχασμοὶ ἀκούονται εἰρωνικοί,
καὶ ἀγάλα ἀγάλα τ' ἅγια προστάγματα
τὰ κατατρώγουν οἱ σκορπιοὶ καὶ οἱ ποντικοί.

Πλὴν φλόξ ἐξαίφνης ἀναθρώσκει ἐρυθρὰ
ἔς τὸ τιμαλφές καὶ ἅγιον ποτήριον
ὅπου θυσία κλείεται αἵματινὰ
διὰ τὸ ἔργον τ' ἀνθρωποσωτήριον.

Ἄλλ' ὁμῶς σεῖς, παππᾶ, δὲν διακρίνετε
τοῦ αἵματος τὴν φλογερὴ σταλαγματιά,
καὶ τρῶ ε, τρώγεσθε καὶ καλοπίνετε
καὶ εἰς ὅλα ρίπτετε σατανικὴ ματιά.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα κρύπτεσθ' ἐπιτήδεια
βαθειὰ ὡς ἡ χειρὼν μεσ' εἰς τὰ ῥόσα σας.
καὶ ἂν ποτὲ σᾶς πιάσωμεν αἰφνίδια,
νὰ κόψωμεν, προτείνετε, τὰ ... πράσα σας.

Τοῦ ὄχλου ἐξωρύξατε τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ ψάλλετε εἰς τὴ μύτη του τροπάρια
μὲ τέρατα καὶ μὲ πυρίνους ποταμούς
καὶ δὸς του τοὺς ταύζετε χορτάρια

Γαδάραι, μὲ τὸ πνεῦμα σας ὠμίλησαν,
ὁ Δανιὴλ ἠῦρε τὴν δρόσο μεσ' εἰς τὸ πῦρ,
ὀγκῶδεις λίθοι αὐτοκατρακύλισαν
καὶ εἰς τρία μέρη διηρέθη ὁ πατήρ.

Καὶ κοροιδεύετε τὸν περιούσιον,
ὃν ἐπιθλέπει τοῦ Κυρίου ὀφθαλμός,
τοῦ κάμετε πικρὸν τὸν ἐπιούσιον
μὲ πάμπολλ' ἄλλα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Καὶ -ἀνάθεμα σας- δέχεσθ' ἀναθήματα
τὸν τέντζερε καὶ τὸ καζάνι τοῦ πτωχοῦ. . .
Ἄλλὰ οὐαί σας, διχθολογεννήματα,
θὰ βρῆτε τὴ κακὴ ψυχρὴ σας ἀλλαχοῦ. . .

Παππᾶ, τὸ τόπι ! καὶ μὴ δίδης προσοχὴν. . .
Οὐκ' οἶδασιν τί λέγουσιν οἱ λέγοντες·
τρέχ' ἀμετάβλητος εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
καὶ ἀφωρισμένοι ἔστωσαν οἱ ψέγοντες.

Ἐσ' εἶσαι καὶ θὰ μένης πίντο· ἄγιος,
θὰ σοῦ φιλοῦν πιστοὶ τὰ ὑποπόδια·
σὲ βοηθεῖ ὁ ἴσος καὶ ὁ πλάγιος
καὶ τ' ἄλλα τὰ χρυσόστικτα ἐρόδια.

Ἐσὺ, Παππᾶ, δὲν μθαίνεις εἰς τὰ σαλόνια,
τὸ μάτι ἔχεις κάτω καὶ εἶσαι φρόνιμος·
παῖζε τὸ τόπι, παῖζε το αἰώνια
κρυφὰ γιὰ νᾶσαι πάντα χριστεπώνυμος.

Ἐτὺ, Παππᾶ, δὲν μβῆκες εἰς τὰ ἐγκόσμια·
σὺ κελαιθεῖς καὶ ἔχεις ἄδεια τὴ καρδιά·
τὸ τόπι παῖζε ἔντεχνα καὶ κόσμια
νὰ μὴ σὲ πέρνη ὁ καθένας μυρωδιά.

Σὺ τίποτε δὲν φέρεις, μόνον φέρεσαι. . .
Καὶ εἶνε ὁ βίος παίγνιον καὶ καὶ ἀπλὴ σκηνή,
ὅπου νὰ παίζη, ξεύρεις, νὰ χαίρεσαι
ὑπὸ τὸ ῥόσο μ' ἓνα τρόπον ὁρᾶν. . .

Ὁ κόσμος θέλει τὸν Παππᾶ ἀγνότατο
καλὸν, γλυκὸν καὶ ἁθῶν, ὡς περιστερᾶ.
κρυφὰ παῖξ' τὸ παιγνίδι τ' ἀγιώτατο
νὰ μὴ φανοῦν καὶ κέρατα 'ς τὸ φῶς καὶ οὐρά

Παιγνίδι φαίνεται θὰ εἶν' εὐχάριστο,
τελεῖται ἴσως τοῦ ὑψίστου ἡ βουλή. . .
Ὅ,τι σὺ πράττεις, λέγεις, εἶναι ἄριστο
καὶ ὅτι ἐκείνου ἐκτελεῖς τὴν ἐντολή!

Σύρε. κρυφὰ, εἰς σπήλαια τὸ θῦμα σου
νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν τοῦ κόσμου τὰ κριτήρια·
παῖξε κρυφὰ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ σχῆμα σου
καὶ τῆς θρησκείας τ' ἅγια μυστήρια.

Πολλάκις γίνετ' ἓνα παραπάτημα
καὶ δολοφόνος γίνεσ' ἔξαφνα παππᾶς,
φορεῖς τὸ ῥάσο ὅμως πάντοτ' ἄτιμα·
ἐκεῖ ποῦ σ' ὁδηγεῖ ἡ φύσις σου θὰ πᾶς.

Καὶ πράττεις παντὸς εἵδους κακουργήματα
ποῦ τοῦ ἀνθρώπου τ' ἀποστρέφεται τ' αὐτί·
ἀσπαίρουν 'ς τὰς ἀγκάλας σου τὰ θύματα
καὶ ὑβρίζεται 'ς τὰς χεῖρας σου ἡ ἀρετὴ!

Ποιεῖς καθήκον, τὸ γνωρίζω δέσποτα,
νὰ σφίξης κάπο-τε καὶ ἀπὸ κανέν ἄρνι·
εἶσαι ποιμὴν εἰς ποίμνια ἀδέσποτα. . .
Τράβα μαχαίρι, Δέσποτα μου, καὶ ὅς πονῇ!

Μήπως δὲν ξεύρω, πῶς τὸ πνεῦμα τ' ἅγιον
ἀντίκειται εἰς τοῦ παππᾶ τὸ ἐπάγγελμα,
εἰς τὸν βαρὺν τὸν ἥχον καὶ εἰς τὸν πλάγιον
καὶ εἰς τῶν θαυμασίων σας πᾶν ἄγγελμα.

Ἐγὼ, Παππᾶ μου, ξέρω νὰ χωρίσω
τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παππᾶ ἀπ' τὸ Χριστὸ,
καὶ ἐσὲ καὶ ἐκείνη ξέρω ν' ἀλατίσω
καὶ νὰ σᾶς ἔχω καὶ κεμίλιο πιστό.

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος, τί τὸ κάνεις ; . . ἐδῶ δὲ
εὐρίσκεις, ἀθεόφοβος, ὑποστήριγμα
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἡ κακία σου χοροπηδᾷ
καὶ τοῦ διαβόλου γίνεσαι τὸ σύριγμα.

Καὶ ἐκθράζει ἡ γαστέρα σου ζιζάνια
ποικίλα, εἰς ὑπόγειον ἀνήλιον,
καὶ δι' εὐχῶν σας χορωδεῖ ἡ ἄνοια
τυφλὴ καὶ μοχθηρὰ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἄσμα φθορᾶς περικαλλοῦς σκηνώματος,
φειδιῶν ὑπούλων καὶ ἀγρίων συριγμοί !
Καὶ ἰδοὺ πλέον ῥωγμαὶ ἐπὶ τοῦ προχώματος
ποῦ βορβορώδεις ἐκχειλίζουν ποταμοί.

Ἄλλ' ἡ πλατεῖά σας ῥίς φαίνεται εὐφραίνεται
εἰς τῶν κατορθωμάτων τούτων τὴν ὁσμὴν,
καὶ εἰς βατράχων κοαζόντων ὑφαίνετε
τὴν λίμνην, τοῦ πτωχοῦ μας ἔθνους τὴν τιμὴν.

Καὶ ἂν κανεῖς δι' ἐθνικὴν ὠφέλειαν
σᾶς πολεμᾷ τὴν εἰς τὰ φαῦλα κλίσιν σας,
τὸ ῥάσο ρίπτοντες μακρὰν μ' ἀρέλειαν
προβάλλετε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν σας.

Ὅσον ἀτενίζεις μ' εὐσεβῇ κινήματι
τὸν οὐρανὸ καὶ φέρης εἰς τὰ χεῖλῃ σου:
«Ἐπίθελον τὴν ἄμπελον. ! » τὰ κλίματα
τότε μετράς παππᾷ ἢ τὸ σταφύλι σου;

Τὴν φύτευε λοιπὸν γὰρ τὸ βαρέλι σου
Τοὺς θόλους νὰ τεντώνῃς τῆς κοιλίας σου, ! . .
Εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνος τὸ κοπέλι σου
Κι' ὁ Ἀρχὼν φαίνεται εἶν' ἡ εὐγενεῖά σου !

Ἄν ἔλθῃ ὅμως κάτω ὅπως πρότερον
καὶ φθάσῃ μεσ' ἔς τὴν ἀγοράν σας μὲν φορὰ,
μὲ ὄνον ἢ καὶ μὲ κανένα κότερον.
θὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια σας μία χαρὰ.

Ἀμα ὡς ἰδῇ τὸ πχλαιὸν ἐμπόριον
ἔς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του, πάλιν ἄκοντα
θυμὸς θὰ τόνε πιάσῃ χωρὶς ὄριον
καὶ δὺς του παρὰ μία τεσσαράκοντα.

Κι' ὅταν ἰδῇ ἐξαίφνης τὰ ἐρείπια
τοῦ οἴκου του καὶ Σύδομα καὶ Γόμαρα,
— «Πωγωνοφόρα, θ' ἀνακράξῃ, νήπια
ἐμβᾶτε ὅλοι σὲ γαῖδουροτόμαρα.»

Δὲν εἶναι θαῦμα, πάτερ, ποῦ δὲν γίνεται . . .
θὰ ψάλλε-ε βαρύφωνα τὸ ὠωσαχναά...
κρασί μὲ τὸ ποτῆρι δὲν θὰ πίνετε
καὶ δὲν θὰ τρῶτε ὕσπρια καὶ τραχανᾶ !